

ses om at forøge det Tal, her er Tale om, rejses det som Forslag til Bevilling paa Finansloven. Forslag til Bevillinger paa Finansloven kunne ganske vist, naar de blive fremsatte, give Anledning til forskellige Meninger ved Afstemningen, men virkelig Strid, saaledes at det skulde bevirke, at man ikke fik nogen Finanslov, kan det ikke volde, idet Bevillingerne selvfølgelig bortfalde, hvis ikke Tinget slutter sig til dem. Det ligger derfor fuldt ud i Rigsdagens Haand, om denne Bestemmelse skal føre til, at vi faa flere Soldater, end der nu herved fastslaas. Det, der gøres ved denne Bestemmelse, er, at man ikke behøver at gaa til en Lovændring, men at man altid kan gøre det, hvis der er Stemning derfor, nemlig ved Finansloven.

Det tredje Punkt, jeg skal omtale, er Ministeriets Bemyndigelse til under særlige Omstændigheder og navnlig, naar der er Fare paa Færde, at kunne se bort fra de Tidsbestemmelser, der ere nævnte i Loven. Det drejer sig her om § 22 i de almindelige Bestemmelser. En saadan Bemyndigelse har der ogsaa været i tidligere Love; i Loven af 1867 gaves denne Bemyndigelse, og den er gaaet over i Forslaget, som det er vedtaget i det andet Ting. Det, her foreslaas, er en Forandring deri, og jeg skal sige et Par Ord derom. Det er klart, at der let kan indtræffe særlige Omstændigheder, der kunne gøre det ønskeligt, at Ministeren har Ret til at se bort fra de Tidspunkter, der ere nævnte i Loven. Der stod i Hærloven af 1867, at Bestemmelsen kun gjaldt for enkelte Aar; Ministeren maatte altsaa ikke foretage en almindelig Forandring i alle Tider og Tidsbestemmelser; men for enkelte Aar kunde han gøre det. Det er ogsaa rimeligt, at det ligger i Ministerens Haand. Der kan indtræffe mange saadanne Omstændigheder. Smitte og Farsoter i Garnisonsbyerne eller smitsomme Sygdommes Indtrængen ude fra kunne gøre det ganske nødvendigt, at Ministeren ser bort fra disse Tidspunkter og har Bemyndigelse til at holde Tropperne inde ogsaa udover det Tidspunkt, hvor de skulle hjemsendes, for at holde Vagt ved Grænsen og deslige. Men navnlig rejser det Spørgsmaal sig, om Ministeren, naar der bliver vanskelige Forhold udenom os, Krigsfare, saa har denne Bemyndigelse for at kunne skaffe Sikringsstyrken til Veje, — og om dens Tilvejebringelse have vi jo for øvrigt talt saa meget i disse Rigsdagsamlinger. Det gælder derfor om, at Ministeren har denne Bemyndigelse, at han ikke i enkelte Tilfælde muligvis skal staa

og hjemsende Mandskab, som er inde, og saa samme Dag eller Dagen efter indkalde andet Mandskab eller maaske det samme Mandskab. Det er jo nemlig en Selvfølge, at Ministeren maa benytte denne Bemyndigelse under Ansvar for Rigsdagen, og jeg nærer ikke nogen Frygt for, at Ministeren for ofte skal benytte denne Bemyndigelse; det er der vist ingen Fare for. Ministeren vil selvfølgelig paa dette Punkt være ængstelig. Dels har han Rigsdagen, der udøver fornøden Kritik og skal udøve den, overfor sig, men han har ogsaa Befolkningen, som jo i ingen Henseender har Lyst til, at Soldaterne skulle ligge længere inde, end almindeligt er, saa det er der sikkert slet ingen Fare for. Dernæst er Spørgsmaalet om Indkaldelsen af Sikringsstyrken jo et Spørgsmaal, der rejser sig meget sjældent. I den Tid, jeg kan erindre, er det kun sket 2 Gange, nemlig i 1870—71 og i 1904, og vi maa jo haabe, at Forholdene kunne udvikle sig saaledes rundt om os, at de Farer, der ere, kunne bortskaffes uden Krig, saaledes at der slet ikke bliver Tale om at indkalde Sikringsstyrken maaske i en lang Række af Aar. Det er altsaa slet ikke saaledes her, at Sikringsstyrken er noget, som skal indkaldes af og til eller hvert Aar; nej, det kan træffe, at der kan gaa en hel Række af Aar, uden at der bliver Tale derom. Men naar det sker, er det rimeligt, at Ministeren har denne Bemyndigelse og ikke skal være bunden ved de Tidsbestemmelser, der her ere satte. Der vil jo nemlig ikke være megen Mening i, som jeg før nævnedes, at Ministeren skulde maaske hjemforlove Mandskabet, han havde inde, for at kalde det ind straks samme Dag igen eller andet Mandskab. Det er alt det, som jeg har omtalt, der ligger i dette Forslag.

Saa er der endelig et Forslag, som ogsaa den sidste ærede Taler nævnedes, at ældre Mandskab end det, der har tjent i 16 Aar, kunde indkaldes for at bringe Krigsstyrken til Veje. Her maa jeg sige, at det at skaffe Krigsstyrken til Veje vil i alt Fald kunne ske, naar man i Tide har faaet Sikringsstyrken ind; thi Sikringsstyrken bestaar jo ikke af sjællandsk Mandskab alene, men ogsaa af jydsk Mandskab. Hvis en Regering har passet paa i Tide at skaffe Sikringsstyrken til Veje, og det maa vi jo haabe paa, at enhver Regering vil sørge for, saa er der allerede gennem Sikringsstyrken saa meget Mandskab til Stede, at naar den øvrige Del af det sjællandske Mandskab mobiliseres, saa vil der være nok Mandskab her paa